

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. Ловеч, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.ИЧКА КОНСТАНТИНОВА

Членове: ВАСИЛ АНАСТАСОВ
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

при участието на секретаря ЕЛЕНА ПЕНЧЕВА
в присъствието на прокурора Р. Ив. П.
като разгледа докладваното от РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20224300600205 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI от НПК

С присъда № 9/14.04.2022г. по НОХД № 20214330200295 по описа за 2021 година на РС –Тетевен, подсъдимият **И. М. К.**, роден на **.**.**** година в гр.Т., област Ловеч, жител и живущ в с. Р., общ. Т., обл. Ловеч, български, гражданин, с ***** образование, *****, неосъждан, ЕГН ***** е признат за **ВИНОВЕН** в това, че на дата 04.09.2018 година, в 19.12 часа в с. Р., общ. Т., обл. Ловеч, на улица „***, при управление на МПС-собствен лек автомобил „М.“, модел „****“, с ДК№ ** **** ** е нарушил правилата за движение по пътищата - чл.5, ал.3, т.1, предложение първо от ЗДвП, според който „на водача на пътно превозно средство е забранено: да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда“ и чл.21 ал.1 от ЗДвП, според който „при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава

следните стойности на скоростта в km/h: пътно превозно средство от категория В-50 км/ч в населено място“, като е управлявал със скорост от 91,5 км/ч и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда-травматично счупване на горен в ляво трети зъб на нивото на венеца, без който се затруднява дъвченето и говоренето на С. Й. В. от с. М. Б., С. област, като деянието е извършено в пияно състояние, поради което и **на основание чл.343, ал.3, предложение първо, б. „а“, предложение второ във връзка с ал.1, б. „б“, във връзка с чл.342, ал.1, и чл.54 от НК му е НАЛОЖЕНО** наказание на 1 /една/ година лишаване от свобода. На основание чл.66 ал.1 от НК изпълнението на така наложеното наказание е **ОТЛОЖЕНО** за срок от 3 /три/ години. Подсъдимият **И. М. К.** е **ЛИШЕН** от право да управлява МПС за срок от 1 година от влизане в законна сила на присъдата, на основание чл.343г НК.

От така наложеното наказание, РС – Тетевен е **ПРИСПАДНАЛ** времето от 1 /един/ ден, през който подсъдимият е бил задържан за срок от 24 часа със заповед за задържане по ЗМВР, на основание чл.59, ал.2 във връзка с ал.1, т.1 от НК.

С присъдата подсъдимият е осъден да заплати сумите от: 3142.92 лева по сметка на ОДМВР – гр. Ловеч, представляващи разноски по досъдебното производство; 1417.30 лева по сметка на РС – Тетевен, представляващи разноски по делото, както и 10.00 лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

Срещу така постановената присъда е постъпила въззивна жалба с вх. № 1978/29.04.2022г. от защитник адв. В. Н., със съдебен адрес: ***. Въззивната жалба атакува цялата присъда.

Възраженията в жалбата се свеждат до следните въззивни основания: не е установено по безспорен начин, че подсъдимият е употребил алкохол, не е спазен реда за установяване съдържанието на алкохол, след като не е използван доказателствен анализатор. Присъдата се гради само на свидетелски показания, които не установяват фактите дали е употребил алкохол, колко, кога и къде. Счита, че неправилно първоинстанционният съд е интерпретирал показанията, че подсъдимият не се движил и говорил правилно, което може да се дължи не само на употреба на алкохол (**възражение за алкохол**). В жалбата се навеждат доводи, че не е установено

характера на телесното увреждане, а именно че повредата е средна или лека с оглед факта дали падналият зъб е причинил затруднение в дъвченето и говореното от пострадалия, а същевременно са налице данни от свидетелските показания, че пострадалата е говорила на процесното местопроизшествие, което не би следвало да създаде затруднение в дъвченето и говореното, респективно да има средна телесна повреда (**възражение за телесната повреда**). Като основание твърди, че наложеното наказание е явно несправедливо с оглед обществено опасния характер на деянието, както и личността на подсъдимия (**възражение за явна несправедливост**).

Не са постъпили писмени възражения по чл.322 НПК от РП – Троян.

По делото не са постъпили допълнения към въззивната жалба по чл.320, ал.4 НПК.

В открито съдебно заседание (о.с.з.), прокурорът от ОП – Ловеч твърди, че жалбата е неоснователна, а първоинстанционната присъда е правилна и обоснована. Твърди, че в жалбата се излагат доводи досежно пияното състояние, но не и ПТП, което навежда довод, че защитниците бъркат института на чл.343б, ал.1 НК и чл.343 НК. Счита, че в случая Наредба № 1 за установяване на алкохол и наркотични вещества у водачите на МПС, тъй като има съдебна практика по случая. Твърди, че за установяване на пияното състояние са допустими всякакви свидетелски показания и не е нужно за съставомерността да е посочено каква е концентрацията на алкохол в кръвта. Твърди, че обвинението е доказано за ПТП, телесната повреда, причинно-следствената връзка между тях, както и нарушение на правилата за движение на пътищата. Счита, че мотивите са пълни и обосновани. Навежда доводи, че факта, че е бил ***** следва да се отчете от съда, а наказанието било балансирано. Моли съда да остави в сила присъдата.

Подсъдимият И. М. К. се явява лично в о.с.з. и чрез договорни защитници адв. В. Н. от АК – Ловеч и адв. Г. Г. от АК – Велико Търново.

Защитник адв. Н. твърди, че въззивната й жалба е същата както и на предишното въззивно производство и съдът не е разбрал нейните възражения. Не възразява, че подсъдимият е причинил ПТП, шофирал е с висока скорост, но оспорва това да се е случило в пияно състояние – с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 промила. Възразяват срещу квалификация признак – пияно състояние. Счита, че има противоречия в свидетелските

показания и съдът е следвало да отчита, че свидетелските показания на тези свидетели, които твърдят, че подсъдимият не е близвал алкохол през целия ден (*без да посочва техните имена*) и свидетелите, които твърдят, че няма миризма на алкохол. Твърди, че има експертиза, която не може да установи точната концентрация на алкохол. Посочва, че от представеното то тях медицинско уверение, подсъдимият имал наранявания от ПТП, за което е обвинен, което състояние обяснявало недоброто му поведение, което не е следствие от алкохола. Не знае защо няма обвинение за наркотици, а само за алкохол. Изобщо цялата част от нейната пледоария се свежда до оборване на квалифициращия признак „пияно състояние“, а в документите от спешна помощ се посочва, че той бил адекватен. В тази част от защитата прави **възражение за алкохол и че е бил в добро състояние при прегледа в спешния център.**

Защитник адв. Г. твърди, че делото е с участието на предубеден прокурор (**възражение за прокурор**). Твърди, че след като съдът не е обсъдил съдебномедицинското удостоверение на под. К. е налице липса на мотиви (**възражение за липса на мотиви**). В останалата част преповтаря доводите на адв. Н. за липса на квалифициращия признак „пияно състояние“ (**възражение за алкохол**). Моли съда да отмени постановеното присъда и да постанови нова по основния състав.

В лична защита подсъдимият К. не е съгласен с присъдата, че е употребил алкохол при управление на личния му автомобил. Твърди, че не му беше предоставена възможност за изследване на алкохол (**възражение за липса на изследване**). Не признава, че е осутил проверката, а поведението му се дължало на физическите увреждания от ПТП, което причинил (**възражение за адекватно състояние**).

В последната си дума подсъдимият К. моли съда да вземе справедливо решение. Не оспорва, че е превишил скоростта, но оспорва наличието на алкохол в неговото тяло (**възражение за алкохол**). Признава, че средната телесна повреда е вследствие на причиненото от него ПТП и пострадала била обезщетена за това, като подсъдимият й бил заплатил всичко.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, като взе предвид депозираното в жалбите, съобрази доводите на страните от съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно провери на основание

чл.313-314 НПК изцяло правилността, законността, обосноваността и справедливостта на съдебния акт, установи следното:

Настоящото дело е второ по ред пред въззивната инстанция, след като с Решение № 62/19.10.2021г. е отменена присъда – 260017/19.05.2021г. по НОХД № 319/2020г. по описа на РС – Тетевен. Едно от правомощията на въззивния съд е да отмени присъдата и да върне делото на първата инстанция в случаите по чл.348, ал.3 НК, а именно: липса на мотиви или присъдата е постановено от незаконен състав. Това правила не се отнася ако тези процесуални нарушения могат да бъдат отстранени от въззивния съд или са неотстраними при новото разглеждане на делото.

На първо място, съдебният състав не е съгласен със защитната теза за липса на мотиви досежно, че РС – Тетевен не е обсъдил съдебномедицинското удостоверение. Напротив, в мотивите си съдът е приел, че изложеното фактическа обстановка е въз основа на доказателствата по делото. Това не е граждански процес, за да се пише, че от това доказателство се установи определен факт. В доказателствено-аналитичната част на мотивите към присъдата или решението е достатъчно да се напише дали се приема дадено доказателствено средство и ако не – защо. В този смисъл не е вярно, че няма мотиви.

На следващо място, по аргумент от противното (**per argumentum a contrario**), дори и да се приеме, че липсват мотиви в тази част, това не е основание за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане. На първо място, това е процесуално нарушение, което въззивният съд, като съд по факти и право, може да отстрани, поради което се попада в ограничението на чл.335, ал.2, изр. 2 НПК. Второ, тъй като това е втора втора инстанция, въззивният съд не може за втори път да отмени присъдата и да я върне за ново разглеждане, по арг. чл.335, ал.3 НПК. Следователно, настоящата инстанция няма правомощия да отмени присъда и да върне за ново разглеждане. Като втора първа инстанция, ОС – Ловеч може да отстрани този пропуск, като втора първа инстанция изложи свои мотиви и обсъди фактите по делото. По изложените съображения съдът намира за неоснователно **възражението за липса на мотиви** и направено несвоевременно, тъй като е безпредметно.

Второ, **възражението** за незаконен състав досежно участието на

прокурор, който е бил предубеден също е неоснователно. Съдебната практика, включително тази на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ по приложението на члб, параграф 1 от Конвенцията приема, че понятието „независимост” на съда се отнася до връзката между прокурора като представител на съдебната власт и останалите власти, докато „безпристрастността” трябва да съществува по отношение на страните по делото. За да е налице безпристрастност, от прокурора се изисква да не е предубеден, що се отнася до решенията, които му предстои да вземе, да не си позволява да се влияе от информация, съществуваща извън съдебната зала, от обществени нагласи или от какъвто и да било натиск, а да основава актовете си на база фактите, установени по време на процеса. Когато проверява дали един прокурор е бил предубеден, ЕСПЧ прави разлика между обективния и субективния подход към безпристрастността, макар да отчита, че едно и също поведение може да се обхване и от двата подхода Вж. обобщение на стандарта по делото **Kyprianou v. Cyprus**, решение на ЕСПЧ (Голямакамара) от 15.12.2005 г., пар. 118-121, вкл. препратките към делата **Piersack v. Belgium**, решение на ЕСПЧ от 01.10.1982, пар. 30, **Hauschildt v. Denmark** , решение на ЕСПЧ от 24.05.1989 г., пар. 46-48.

Според субективния подход въпросът за наличието на безпристрастност се решава на базата на проверката на личното убеждение/поведение или интерес на конкретния прокурор по конкретното дело, докато обективният подход служи за установяване, дали прокурорът е предложил достатъчно гаранции, за да изключи каквото и да било легитимно съмнение, че предубедеността е възможна.

Обективният подход служи за разрешаване на въпроса дали начинът, по който прокурорът е бил назначен и избра, могат да породят съмнения относно безпристрастността на състава или на съответен негов член. Ако има основателна причина за такива съмнения, дори и да няма конкретна индикация за лична предубеденост на съответното лице, това само по себе си води до недопустима заплаха за доверието, което прокурорът трябва да внушава в едно демократично общество.

Опасението, че на прокурора му липсва безпристрастност трябва да е такова, че да може да бъде определено като „обективно оправдано/подкрепено” и гледната точка на подсъдимия по въпроса, макар и важна, не е

от решаващо значение. Следователно в практиката си ЕСПЧ преценява обективния критерий на база съществуващи факти от действителността, които обективно могат да породят съмнения в безпристрастността на прокурора. Законността на съдебния състав в широк смисъл (съд, секретар и прокурор) е основно изискване за валидността на извършените от съда действия и постановените от него актове. Тя предполага не само формиране на прокурора по предписания от закона начин, но и поставя изискване по отношение на прокурора да не са налице субективни и обективни основания за отвод или самоотвод. Изводите за това, че прокурорът не отговаря на критериите за обективност и безпристрастност, обаче следва да бъдат основани не на декларативни твърдения, а на база съдържанието на актовете, с които той обективира вътрешното си убеждение.

Внимателното запознаване с материалите по делото не дава основание да се приеме, че подсъдимият е бил лишен от правото на справедлив процес пред двете първи съдебни инстанции с участието на прокурор П. и че правото му да се защити и докаже своята невинност е било накърнено непоправимо, поради пристрастие на прокурора.

В конкретния случай, въззивният състав не намира, че действията на прокурора по делото и ДП не изпълва стандарта на ЕСПЧ за „легитимното съмнение“ по отношение на обективния критерий за безпристрастност на съда, както твърди в съдебните прения, което и да е „обективно оправдано“.

Както беше посочено по-горе, субективния подход се отнася до личната безпристрастност на прокурора, която поначало се предполага до доказване на противното. Личната пристрастност на прокурора е по-трудно установима и по правило се извежда от отношението му, проявено в процеса, от съдържанието на съдебното решение или то действията му. Вж. **Kyprianou v. Syprus**, пар. 129-135.

За да може да се поддържа успешно тезата на защитата за това, че подсъдимият е бил несправедливо осъден от прокурор, следва в материалите по делото да се съдържат обстоятелства, които да сочат на наличието на зависимост, пристрастност и предубеденост у прокурора относно вината на подс. К.. Обективни данни в кориците на делото липсват. Аргументите, в подкрепа на това, че прокурорът бил с предварителни нагласи за изхода на делото и не се е отвел, след като му е бил поискан отвод на основание чл. 29,

ал. 2 от НПК са неубедителни. По делото и ДП съдът не откри искания за отвод от страна на подсъдимия и защитата. След внимателно запознаване с доказателствените средства съдът установи, че от действията на прокурора не може да се установи предубеденост, същият не е изразил предварителна оценка за достоверността на определен доказателствен източник, нито се установяват данни за възможен конфликт на интереси със страна по делото, които да са в състояние да накърнят свободното формиране на вътрешното му убеждение. Водейки се от посочения стандарт, въззивният състав не счита, че поведението на прокурор П. по време на процеса, извършените от него процесуални действия и съдържанието на мотивите му сочат на предубеденост. Първоинстанционното производство и ДП е проведено при спазване на изискванията на процесуалния закон, а отказът да се кредитират пълна степен представените от защитата доказателства са мотивирани убедително, поради което **възражението за незаконен прокурор** е неоснователно.

По делото не се установи предварително становище за вината и доказателствата, поради което не може да се твърди, че прокурорът е обективизирал предварителна нагласа за изхода на делото, която да компрометира извършените действия. По нататък, проследявайки развоя на делото и осъществените от съда съдопроизводствени действия, въззивната инстанция не се натъкна на обективни данни за предубеденост, изводима от отказа на съда и на прокурора да уважи направените от подсъдимия и защитата му доказателствени искания. Съдът и прокурорът не са длъжни да уважават всяко искане на страните, а само тези, които считат, че ще допринесат за установяване на обективната истина по делото, като съображенията им за това са убедително мотивирани и не пораждат съмнение за това, че при осъществяване на дейността съдът и прокурорът са се ръководили единствено от закона и вътрешното си убеждение. Следователно неоснователни са твърденията на подсъдимия за наличието на предубеденост и заинтересованост от изхода на делото от наблюдаващия прокурор.

В обобщение, нарушение по чл.6 ЕКПЧ би било налице, ако обвинението срещу подс. К.. не е било разгледано от независим и безпристрастен съд (чл.19 ДЕС и чл.47 ХОПЕС). В практиката по приложението на чл. 6 от КЗПЧ, Европейският съд по правата на човека /напр. по дело **Piersack срещу Белгия**/ приема, че „безпристрастност“ на

съда, в това число и прокурора, означава липса на предубеденост или предразсъдъци по отношение на страните по делото, като проявлението им следва да се търси в две насоки – в субективно и в обективно отношение. Данни за наличието на лична предубеденост на прокурор П. от РП –Ловеч, ТО – Тетевен не са налице, по посочените по- горе съображения. Липсва обективно проявление на предубеденост на прокурора, изводима от съдържанието на протоколите от проведените съдебни заседания от двете инстанции и от постановените от тях съдебни актове, за това оплакването на **въззивника и защитата е неоснователно.**

Per argumentum a contrario, дори да се приеме, че прокурорът е бил предубеден, отново съгласно разпоредбата на чл.335, ал.3 НПК съдът не следва да отмени присъдата и да върне делото за ново разглеждане. В случая, ако бяха налице основанията за отвод на прокурора и същият не го е направил, то налице е незаконен състав. Гарантирането на независимост и непристрастен състав при разглеждане на делото е основно право, според чл.6 ЕКПЧ, чл.47 ХОПЕС и член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС. Но като противовес се налага принципа за разглеждане на делата в разумен срок. Ето защо следва да се приложи принципа за пропорционалност, за да се определи кой от двата подхода да се използва – непристрастен прокурор или решаване на делото в разумен срок. Неколкократно и ЕСПЧ и СЕС се споменава в своите актове, че този случай следва да се даде предимство на обществения и частния интерес, които изискват за подсъдимия да има решаване на делото в разумен срок, за да знае своите права и ограничения, а не обратното. Ето защо и нашият законодател с измененията на НПК (ДВ, бр. № 93 от 2011г.) въведе преклузията, че само един път може да се връща делото на първата инстанция. В този смисъл прилагайки принципа за пропорционалност на правата, настоящият състав, счита, че делото не следва да бъде връщане и не няма основание за отвод на прокурора. В този смисъл се явява неоснователно **възражението за прокурор.**

Не са налице съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правата на подсъдимия и да налагат повторното връща на делото и разглеждане му отново от РС – Тетевен, на основание чл.335, ал.2 НПК. С оглед изложеното делото следва да бъде решено при тези обстоятелства и ОС – Ловеч да постанови акт с оглед пределите на проверка

по чл.314 НПК и ограничението за прилагане на правомощията по чл.334, т.1 НПК.

Фактическата обстановка е подробно, прецизно и задълбочено представена от първоинстанционния съд. Установени са по безспорен начин всички обстоятелства, значими за правилното решаване на делото, факта на извършване на деянията, механизма и конкретното своеобразие на обстоятелствата, при които то е осъществено.

Правните изводи на РС – Тетевен са пълни, обхватни и задълбочени. Присъдата на районния съд е постановена при пълното, всестранно и точно изясняване на фактическата обстановка по делото, като въззивната инстанция няма основания да променя или изменя същата. Правилно е индивидуализирано наказанието.

Въпреки това Окръжен съд – Ловеч е съд както по фактите, така и по правото, т. нар. „втора първа инстанция“, поради което дължи да изложи възприетата фактическа обстановка, в по-голяма подробност от РС - Тетевен, да направи анализ на доказателствата и да направи съответните правни изводи.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА

Подсъдимият И. М. К. живее в с. Р., обл. Ловеч, същият *****. Подсъдимият е правоспособен водач на МПС, като през 2016 година му е наложено едно административно наказание с фиш за нарушение по ЗДвП и има чисто съдебно минало. Подсъдимият е бил служител на МВР от 09.06.2011 година и е уволнен, като дисциплинарно наказание, считано от 14.05.2019 година, като от 28.07.2015 година до уволнението си е работел в *****.

На дата 04.09.2018 година, малко след 19,00 часа свидетелят П. Б. И. и пострадалата С. Й. В., пътувайки с автомобила, собственост и управляван от свид. И. - лек автомобил „М. Е ***“ с държавен контролен (ДК) № ** **** ** се отбили до магазин на главната улица *** в с. Р.. Свидателят И. паркирал автомобила срещу магазина, в дясно по посоката на движението си към гр. Тетевен, почти изцяло върху асфалтирано уширение в дясно от десния край на платното за движение. Изцяло в уширението и извън платното за

движение, с предната си част в обратната посока - към центъра на селото бил паркиран лек автомобил „Ш.Т.“ с ДК № ** **** **, собственост на свид. И. В. Й., продавач в магазина в дясно от пътното уширение. Предната част на автомобила на Й. била косо срещу предната част на автомобила на свид. И.. Свидетелят Й. продавал царевица пред магазина си и именно там обслужил свидетелите И. и В., които след като си купили царевица се върнали обратно в паркирания автомобил, сядайки на предните две седалки - И. на мястото на водача, а В. до него в дясно и започнали да консумират покупката. Автомобилът им бил в покой, с неработещ двигател. Пред магазина, в пространството на уширението между магазина и двата паркирани автомобили на И. и Й., стояли свид. Х. В. С. и внучето му, които също били пристигнали с мотоциклет, за да пазаруват при свид. Й.. На около 100 метра на терасата на вилата си, с пряка видимост към района пред магазините и паркираните автомобили се намирал свид. М. Н.. По делото се установява, че участъкът от улицата в района, в който паркирал свид. И., на последвалото местопроизшествие, е участък и от третокласен път III-358 в регулационните граници на с. Р.-километър 42+157 - 42+180. Платното за движение било покрито с асфалтова настилка, напукана на места, без хоризонтална и вертикална маркировка и имало ширина 5,70 метра, а времето било облачно, но сухо.

Внезапно за всички споменати лица, в 19ч., 12 м. и 40 сек., като времето е установено от записите, приложени по делото от две охранителни камери на магазина на свид. Й., лек автомобил „М. ****“ с ДК № ** **** **, управляван от **подсъдимия И. М. К.** от с. Р., движещ се в посока гр. Тетевен със скорост от 91.5 km/h. се блъснал с предната си дясна част в задната лява част на паркирания автомобил на свид. И.. Мястото на първоначалния контакт при удара между автомобила, управляван от подсъдимия и паркирания автомобил, в който в същия момент седели свид. И. и свид. В. било на 0.7 метра – 0.9 метра в ляво от десния край на платното за движение в посока към гр. Тетевен. Ударът за връхлитащия автомобил бил преден десен ексцентричен, за блъснатия автомобил - тилен ляв ексцентричен. В резултат на този удар, блъснатият автомобил на свид. И. се придвижил косо напред и надясно удрайки се с предната си дясна част в предната дясна част на паркирания насрещно в уширението автомобил „Ш.“ на свид. Й.. Автомобилът на подсъдимия също се придвижил напред и наляво, като се

установил леко косо спрямо оста на пътя, почти по средата на платното за движение. В зоните на контакт помежду си и трите автомобила претърпели повреди, изразяващи се в деформации на купетата и повреда на агрегати, като щетите, причинени на свид. И. от повреди на автомобила му възлизали на 3149.33 лева, за свид. Й. щетите възлизали на 1183.57 лева, а повредите по автомобила на подсъдимия, причинил катастрофата били оценени на 1797.20 лева.

В резултат на първия удар на автомобила, управляван от подсъдимия, в автомобила на свид. И., паркирания автомобил получил кинетична енергия, която го придвижила напред и последвал преден десен ексцентричен удар в намиращия се в уширението паркиран лек автомобил „Ш.". Именно при този втори удар, обективно следствие на първия, седящата на предната дясна седалка пострадала полетяла към предния десен ъгъл на купето, удрайки дясната си ръка, в областта на предмишницата, в предна дясна врата, получавайки наранявания в същата област, а именно обширно мораво кръвонасядане с размери 12 на 7 см по страничната повърхност на дясната предмишница и долната повърхност на лакътя и мораво кръвонасядане в основата на 4 и 5-ти пръсти на дясната длан по тръбната повърхност с размери 4 на 2,5 см., ударила главата си в предна дясна колона, при което получила мораво кръвонасядане на кожата с размер 3 на 2,5 см в окосмената част на дясно челно-теменната област, както и се ударила в областта на долната част на лицето в таблото на автомобила, при което получила фрактура на нивото на венеца на горен трети ляв зъб, травма и кръвотечение в областта на устата. Пострадалата, съвземайки се от последиците от ударите, преди да слезе, усещайки много силна болка в областта на зъбите, бутнала с език, при което счупеният зъб изпаднал в устната ѝ кухина, тя го извадила и поставила в ръката си. Слизайки от колата, запитана от свид. И. как се чувства, пострадалата отговорила, че ѝ е счупен зъб и му показала същия в ръката си. Това обстоятелство, в този момент възприел пряко и свид. И. Й., който първо се насочил към колата, причинила удара, видял намиращите се вътре лица, след това към ударената кола, за да види и хората в същата в какво състояние са. Непосредствено възприел, както удара, така и състоянието на пострадалата и свид. Х. С., че жената е държала зъб в ръката си и била обляна в кръв от устата, като на всички на мястото им станало известно, че на свид. В. е причинена фрактура на преден зъб. От приложената

медицинска документация и заключението на съдебно-медицинската експертиза, се установи, че е причинено травматично счупване на трети горен ляв зъб на нивото на венеца, което обуславя затрудняване на дъвченето и говоренето.

Свидетелят Й. възприел две лица на предните две седалки на лекия автомобил „М.“, причинил ПТП-то, като пръв от предната дясна врата излязъл свид. И. С. М., когото свид. Й. познавал. Свид. М. отишъл и седнал пред магазина, а след това от шофьорското място - предна лява врата, слязъл **подсъдимият К.** и влязъл в пререкания със свид. С., който му направил забележка, че щял да ги убие с внучето му. На мястото дошъл и свид. Н., а свид. И. и след това и пострадалата излезли от ударената кола.

Всички тези свидетели-очевидци твърдят, че поведението на подсъдимия било неадекватно - на човек употребил алкохол или наркотици, тъй като миришел на алкохол, бил зачервен, възбуден, арогантен и агресивен, с несигурна походка, държал се крайно предизвикателно, целял да предизвика сБИ.е, викайки, че не го познават кой е. На забележката на свид. С., отговорил агресивно и двамата разменили остри реплики. Подсъдимият се нахвърлил към свид. И., викайки, че му е повредил колата, след това към пострадалата, която казала, че й е счупен зъб и ще се обади на тел. 112, като започнал да й вика, че нищо й няма и започнал да я бута. Намесил се и свид. Й., също с упрек към подсъдимия, но той започнал да предизвиква и него, дърпал за дрехите и Н., като искал той да му помогне да изместят автомобила му от пътното платно. Но главно свид. Й. не позволил това, от което последвало ново спречкване с подсъдимия.

Много скоро след произшествието на мястото се озовали представители на полицията от РУ на МВР гр. Тетевен, които били по-рано в селото по служебна работа и прибирайки се към гр. Тетевен, попаднали на произшествието. Това били свидетелите Н. А., Г. А., В. Х., Й. Й. и П. П.. Те незабавно слезли от автомобилите, предприели действия по обезопасяване на движението и запазване на произшествието. Подсъдимият бил посочен, като причинил катастрофата, като в това време той демонстративно говорел по мобилния си телефон, ходел напред-назад и отказал да разговаря с полицейските служители или да изпълнява техните разпореждания. В разговора си по телефона употребявал обръщението „началник“. На

полицейските служители и на част от свидетелите на било известно, че подсъдимият *****. Същият бил уведомен от служителите, че идва КАТ и извикан настрани от свид. А., за да го успокои, тъй като той отново влизал в пререкание и със свид. И. и със свид. Й.. На място на ПТП-то дошла майката на подсъдимия, която започнала да твърди, че не синът ѝ е карал колата, а другото момче-свид. М.. Купила мляко и шоколад от магазина, които подсъдимият започнал да консумира веднага. През цялото време подсъдимият бил възбуден, не стоял на едно място, като при движението му го следвал полицай, без да предприема нищо спрямо него, което създавало напрежение и объркване.

На местопроизшествието пристигнали-служители на КАТ-свид. Х. Х., придружен от свид. Х. П. и двамата униформени служители на МВР. След като Х. изяснил какво се е случило и му бил посочен водача, когото също познавал като служител на МВР, възприемайки го, че е много възбуден, нервно се движи напред-назад и говори по телефона. Свидетелят Х. приближил и поканил подсъдимия при служебния автомобил, за да бъде извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство „Дрегер“. От показанията на свид. П. също се установява, че подсъдимият бил в неадекватно състояние, няколко пъти му било разпоредено да отиде при служебния автомобил на КАТ, за да бъде извършена проверка за алкохол с техническо средство, но той не изпълнявал това разпореждане, като ту тръгвал към автомобила, ту се връщал, обикалял около автомобила, говорел несвързано и искал да разговаря по телефона. В един момент, след поредното настояване за проверка с техническо средство, ударил с ръка дрегера, като според едни свидетели съборил апарата на земята, а според други-разкомплектовал устройството, изваждайки тръбната гъвкава връзка. Няколкократно подсъдимият заявил, че отказва извършването на проверка за установяване на употребата на алкохол с техническо средство. Тогава свид. Х. съставил талон за изследване по образец, като първия екземпляр връчил на подсъдимия в 20,10 часа, определяйки 1 час за явяването му в МБАЛ Тетевен за медицинско изследване, каквото подсъдимият посочил като избор, вписано в талона. Вторият екземпляр на талона е приложен към съставения в последствие акт за нарушение и изпратен с административнонаказателната преписка, третият от кочана е изискан и е приложен по делото. Болшинството полицейски служители лично възприели явни външни признаци и

потвърждават, че подсъдимият бил употребил алкохол.

От местопроизшествието подсъдимият бил транспортиран със служебния автомобил на КАТ, придружен от свидетелите Х. Х., П. и П., на когото било разпоредено да окаже съдействие до ФСМП при МБАЛ Тетевен за медицинско изследване и вземане на биологична проба. Зад първия автомобил се движел втори полицейски автомобил със свидетелите А. и Й.. Пред болницата и сектора на спешна помощ в същата, подсъдимият заявил, че има „право“ да изчака изтичане на определения едночасов срок за явяването си за медицинско изследване и вземане на проби за химическо изследване, при което всички полицейски служители останали отвън и чакали да стане 21,10 часа. След влизането си в болницата и в отделението за спешна медицинска помощ, подсъдимият отново отказал съдействие, отказал да бъде прегледан и освидетелстван, както и да даде кръвна проба, като твърдял ту, че ще даде кръв, ту че не желае, за което, освен полицейските служители, свидетелстват и служителите на спешна помощ. Свидетелят д-р К. посетил местопроизшествието и прегледал пострадалата, за което съставил фиш, а в последствие удостоверил отказа на подсъдимия да бъде освидетелстван, видно от фиш за спешна медицинска помощ, съставен в 21,44 часа, в който освен отказа се удостоверява и мирис на алкохол от подсъдимия, както и в медицинския журнал, което се удостоверило с подписа на лекаря, свид. Й. Й. Ц. и двама полицейски служители-свидетелите Х. и К. К.. За отказа на подсъдимия да съдейства и да се подложи на освидетелстване и да изпълнява указанията на медицинския персонал, свидетелства и свид. П. М., ***** в ФСМП Тетевен. Медицинските лица също са категорични, че подсъдимият бил в пияно състояние, за което се убедили и при първото му довеждане в спешна помощ и в последствие, в 22,34 часа, когато бил заведен за освидетелстване във връзка със задържането му по реда на ЗМВР.

Едва в спешна помощ, през времето на престоя си, продължил почти час, видно и от свидетелските показания, подсъдимият заявил, че желае да бъде изследван с „химико доказателствен анализатор“. Твърди, че тогава написал това на първия, връчен му още на местопроизшествието екземпляр от талон за изследване. Заявлението за изследване с доказателствен анализатор било изречено от подсъдимия за пръв път в присъствието на свид. П. в кабинета на спешна помощ т.е. значително време, повече от час по-късно, след като му бил връчен талон за медицинско изследване, в който е

удостоверено, че ще се извърши медицинско и химическо изследване, съгласно неговия избор. Както и дълго време, след като в кабинета на спешна помощ се държал неадекватно и на многократните въпроси на доктора желае ли да бъде освидетелстван и да даде кръвна проба отговарял, че „не знае“ това „искане“ на подсъдимия свид. П. докладвал на свид. А., който също бил пред спешна помощ. А. се консултирал по телефона със свид. В. Х.-началник на КАТ в РУ МВР Тетевен, който го уведомил, че в управлението има доставен доказателствен анализатор, но няма обучен състав, с удостоверена квалификация, който да работи с такъв апарат, а такъв служител следва да бъде извикан от ОД на МВР Ловеч. А. взел решение да постанови заповед за задържане на подсъдимия и по-късно от управлението подсъдимият отново да бъде заведен за освидетелстване в спешна помощ, този път във връзка със задържането.

О т протокола за оглед на местопроизшествие и фотоалбума към него се установи, че на процесното време и място не е валидно, пътната настилка била суха, местонахождението на автомобилите след ПТП, техните регистрационни номера, което напълно съвпада с описаното в фактичката обстановка. Констатирано е, че пътното платно 5. 70 м, а уширението в дясно пред магазините е 3.20 метра. От огледа се установи, че има нанесени щети и повреди на двата автомобила М. и Ш. Т.. Налице е разлято петно от течност и дребни части по пътното платно, което доказва, че на мястото е имало ПТП, удар между автомобили. Протоколът подробно описано местонахождението и ориентирането на автомобили след ударите, по какъв начин се намират на пътното платно, в коя посока са и накъде се изместени (л.6-9, л.12-18 том 1, ДШ).

О т заключението на видеотехническата експертиза (ВТЕ) се установи, че е заснето ПТП със три автомобила от две охранителни камери на търговския обект. Наблюдава се приближаване на сивкав автомобил, който причинява ПТП със паркирал автомобил. В следствие на удара паркираният автомобил се удар в друг паркиран автомобил. Записите са взети от видеонаблюдението от магазина на свид. Й., поради което съдът направи доказателствен извод, че заснетото от камерата отговаря по време и място на описаното в обвинителния акт. От видеоматериала от боди камерата на органите на реда се установи, че лице облечено с къси гащи и тениска,

затваря капака на куфарчето, поставено в багажника на патрулния автомобил. Заедно със свидетелските показания съдът направи извод, че това е подсъдимия К., тъй като свидетелите от първата и третата група твърдят, че той затворил куфарчето на дрегера и бил облечен с къси гащи и тениска. Останалите хора на снимките са униформени и жена – снимка № 29 – фотокадър (л.88-104 том 1 ДП и л.151 от първоинстанционното производство).

От заключението на съдебните автохентически експертизи (САТЕ) се установи, че на посочената дата и място, около 19:45 в участък при номер 37, в село Р. по ул. “ ***** “, пред смесен за хранителни стоки и сувенири, изцяло в уширението, са паркирани лек автомобил Ш. Т. с рег. № ***** , собственост на работещия в магазини свид. И. Й. и л. а. М., с рег. № ***** , собственост на свид. П. И.. Автомобил с рег. № ***** ,управляван от подс.К. в посока от Р. към Тетевен, напуска пътното платно в дясно и с предната част се оказва в уширението,в дясно, като се сблъсква в задната лява част на л. а. с рег. № СА, в който се намира водачът му свид. И. и свид . В.. Вследствие на този удар автомобилът с рег. № ***** получава кинетична енергия, която го предвижва напред. При това положение той достига с предната се дясна част предната дясна част на л.а. с рег. № ***** като му нанася удар в предната дясна. От този втория удар, за М.а с рег. № ***** свид. В. полита към преден десен ъгъл на купето, вследствие на което си удря главата в арматурното табло, при което и си счупва зъб и получава хематом на главата. Пострадва й ръката - дясна мишница, получава удар в предна дясна врата.

Причината за настъпване на ПТП е напускане след ляв завои на дясна пътна лента на пътното платно от лек автомобил, управляван от подс. К. с рег. № *****, и навлизане в уширението пред магазините в паркираните там два леки автомобиля. С предната част автомобилът на подс. К. се удря в задна лява част на М., рег. № *****, който с предната си част към град Тетевен се придвижва напред до втория му удар с насрещно паркирания лек автомобил Ш. Т. с рег. № ***** . Последният от своя страна също се придвижва назад по пътното платно.

Вследствие на удара са причинени материални щети на трите леки автомобиля: М. с рег. № *****, чиято стойност на щетата 1 787.20 лева; л. а. Ш. Т., рег. № *****, чиято стойност е 1 183.57 лв и л.а. М. , с рег. № *****,

чиято стойност на щетата е 3 194.33 лева. В заключението на експертизата подробно са написани ударите, вида, характера им и къде са намират по колите (л.28-37, том 1 ДП, л.200 от първоинстанционното дело).

От заключението на допълнителната САТЕ (ДСАТЕ) се установи, че л.а. М. с рег. № ***** се е намирал частично върху платното за движение с лявата си част, а не изцяло в уширението пред магазина, поради което съдът дава предимство на тази отговор от тази експертиза, а не основната САТЕ. Водачът на лек автомобил М. с ДК № ** **** **, т.е. подс. К. е имал техническата възможност да забележи М. с ДК№ ** **** ** от разстояние не по-малко от 100 метра. Скоростта, с която подсъдимият е управлявал автомобила е 91,5 км. в час и че скоростта на автомобил с ДК№ ** **** ** е по-ниска, но близка до критичната при занасяне. Тъй като ПТП е в населено място, то максимално разрешената скорост била 50 km/h (л.43-59, том 1 ДП, л.200 от първоинстанционното дело).

От заключението на съдебномедицинската експертиза (СМЕ) се установи, че на свид. В. е причинено травматично кръвонасядане в областта на главата, дясната мишница, пръстите на дясната ръка, които са й причинили болка, както и счупване на един зъб – горе ляво, трети зъб на ниво венец, което трайно затруднява отхапването, дъвченето и говоренето. Не се установи разстройство на здравето, временно опасно за живота или постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота. Експертизата установява и причинно-следствената връзка между травмите и получените удари от ПТП. На 16.01.2018г., девет месеца преди ПТП на свид. В., пострадала са направили пломба на пострадалия зъб. Следователно налице е причинно-следствена връзка между удара и телесното увреждане. А за характера на телесното увреждане е правен въпрос, който съдът ще обсъди в правните изводи. Вещите лица са изготвяли заключението и на база медицински документи, предоставени от свид. В., което са приобщени като писмени доказателствени средства (л.68-70, том 1 ДП, л.191-193, том 2 ДП, л.214, том 2 ДП, л.199 от първоинстанционното производство).

Съдът изцяло приема за правилен мотива на РС – Тетевен относно кредитирането на СМЕ за пияното състояние на подс. К., че описанието и поведението на подсъдимия и миризмата на алкохол може да се приемат като проява на алкохолно опийе, т.е да се свърже с предхождаща ПТП консумация

на алкохол, но без резултати от количествено изследване на проба кръв, показания на техническо средство, информация за консумация на алкохол, неговият вид и количество не може да се прави извод относно концентрация на алкохол в кръвта, респ. степенната на опИ.е, съдът не приема същото, тъй като изцяло противоречи от една страна на показанията на свидетелите по делото-очевидци на ПТП-то, на полицейските служители, пристигнали на място и на медицинските лица, които са усетили мирисът на алкохол от подсъдимия, а от друга на поведението на подсъдимия, което е било неадекватно. Съдът предвид свидетелските показания приема, че се касае за концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда (л.79-82, том 1 ДП, л.198 от първоинстанционното дело).

По делото е налице представена скица за процесния участък (л.22-23, том 1 ДП) и справка за метеорологичната прогноза (л.25, том 1 ДП), които са съобразени от САТЕ и ДСАТЕ.

От представената справка от ОДМВР – Ловеч се установи, че автомобил с рег.№ ** **** ** е собственост на подс. К., л.а. с рег. № ** **** ** – свид. И., а л.а. с рег. № ** **** ** на свид. И. Й.. (л.110 – 112, том 1, ДП).

От представената справка за нарушения на подс. К. се установи, че същият няма издадени АУАН и НП, но имам съставен фиш за нарушение на ЗДВП по чл.21, ал.2 (л.115-116, том 1 ДП).

За процесното ПТП е бил съставен констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 18, АУАН и талон за изследване № 0004592 (л.147, 132,134 том 1, л.3 том 2 ДП).

От представения талон за изследване № 0004592, който е изготвен като Приложение № 1 към чл.3, ал.3 от Наредба № 1 за установяване на алкохол и наркотични вещества у водачите на МПС се установи, че талонът е издаден, въз основа на отказ на подс. К. да бъде тестван от органите. Има написан текст при точка 2, който тест не е ясен (л.134 том 1, л.8, том 2 ДП).

От представените документи от спешния център в Тетевен се установи, че подс. К. на процесното време и място на 04.09.2018г. в 21.40 часа отказал да съдейства за преглед, миришел на алкохол и отказал да даде проба за изследване (л.151 том 1 ДП). При второто си посещение в центъра също мирисал на алкохол, също отказал да даде кръвни проби за изследвания.

Часът вече бил 22.34 часа (л.152 том 1 ДП). Същите факти се потвърждават и от представените медицински журнари (л.154 том 1 ДП).

От представените справки от ОДМВР – София се установи, че подс. К. към процесната дата е заемал длъжност 04.09.2018г. е бил ***** – София, а от 14.05.2019г. ме у прекратено служебното правоотношение (л.76-77, том 2 ДП)=

На процесната дата 04.09.2018г. подс. К. бил задържан от органите на реда към РУП – Тетевен по ЗМВР за срот от 24 часа (един ден) (л.201, том 2 ДП).

От справката за съдимост се установи, че подс. К. не е осъждан (л.235, том 2 ДП, л.26 от настоящото дело)

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА (ДОКАЗАТЕЛСТВЕНО – АНАЛИТИЧНА ЧАСТ)

По делото няма противоречия между доказателствата, които да не позволяват категорично и по несъмнен начин да се приеме описаната фактическа обстановка.

Изложената фактическа обстановка съдът счита за установена въз основа на доказателствата от ДП, извлечени чрез: обясненията на подсъдимия И. М. К., гласните доказателствени средства - показанията на свидетелите, писмените доказателствени средства, писмените и веществените доказателства и заключенията на изготвените на досъдебното и съдебното производство експертизи, които са взаимно допълващи се.

Освен това съдът не констатира наличие на противоречия между показанията, които да променят предмета на доказване.

Свидетелите могат да се разделят в пет групи.

Първата група – това са свидетели – очевидци на ПТП. Това са С. В. – пострадала (л.151-153 от първоинстанционното дело), свид. П. И. (л.153-155 от първоинстанционното дело), свид. М. Н. (л.155-156 от първоинстанционното дело и л.104-105, том 2 ДП), И. Й. (л.156-158 от първоинстанционното дело и л.95-99, том 2 ДП), Х. С. (л.166-167 от първоинстанционното дело, л.150, том 2 ДП). Съдът напълно кредитира техните показания като пълни, логични и последователни. Свидетелите не са

предубедени. Дори и пострадалата не се е конституирала като частен обвинител и граждански ищец, за да се приеме, че нейните показания ще помогнат доказването на вредите. Както тя самата казва, същата била обезщетена от застрахователната компания, но не и от подсъдимия, още преди даване на показанията пред въззивното производство. Ето защо не може да се отрече доказателствената сила на показанията на свид. В..

Свидетелите от първата група установяват, че на посоченото време и място л.а. „М. Е ***“ е бил спрял изцяло в уширението на пътното платно пред магазина, където работил свид. И. Й.. Колата била паркирана по посока към гр. Тетевен, а непосредствено срещу тях, в обратната посока бил паркиран л.а. „Ш.Т.“ на свид. Й.. Установяват факта, че около колите по време на инцидента, на пешеходната пътека се намирал свид. Х. С. заедно с малолетното си внуче (дете). Установяват обстоятелства, че в л.а. „М. Е ***“ в процесното време и място се намирали свид. В. и свид. И., като последният е бил на шофьорското място, а автомобилът бил в изключено състояние, т.е. състояние на покой. Установява факта, че л.а. „М. ****“ е ударил задна дясна част „М. Е ***“; „М. ****“ бил управляван от подс. К.. Установяват факти и обстоятелства, че вследствие на удара от „М. ****“, лек автомобил „М. Е ***“ се придвижил напред и ударил предната част на л.а. „Ш.Т.“. Установяват факти досежно механизма на ПТП, разположението на колите, поведението на подсъдимия след ПТП, счупеният зъб на жената, наличието на кръв, как тя се удари в таблото на колата. Свидетелите установява факта, че след ударът подс. К. управлявал л.а. „М. ****“, излезнал от шофьорското място, започнал да вика на пострадалите като използвал обръщението „ма“, както и че подсъдимият бил неадекватен, агресивен, във видимо **нетрезво състояние, миришел на алкохол**, подсъдимият бил с зачервени очи, майката на подс. К. веднага дошла при него по време на инцидента и същата му купила храни и напитки от хранителния магазин. Свидетелите установява факта, че на местопроизшествието пристигнали органи на реда, които накарали подсъдимия да духа на дрегер, но подсъдимият няколко пъти отказал и категорично заявил, че „няма да духа на дрегер“. Отказът да даде проба на дрегер бил няколко пъти. Свидетелстват факти, че подсъдимият се държал арогантно, без уважение и респект към органите на реда. Установяват обстоятелството на посоченото време и място е дошла спешна помощ.

Свид. В. установя фактите, че подсъдимият искал от пострадалите да

отместят колата от пътното платно (л.151-153 от първоинстанционното дело).

Свид. И. установява и допълнителни факти, а именно, че докато били в колата си, видял на задното стъкло, как автомобил с висока скорост идва към тях и ги удря, поради което се задържал да волана на МПС. Същият установява факта, че подсъдимият бил със зачервени очи, кървясали, налитал на бой, искал е да се бие с пострадалите, започнал да яде и да употребя храните и напитките, които майката на подсъдимия му ги купила, отказал тестване с дрегер, бутнал дрегера и счупил лулата, както и че полицията не е могла да го озапти над два-три часа, както и че майката на подсъдимия е отишла на местопроизшествието и казала, че тя шофирала (л.153-155 от първоинстанционното дело).

Свид. В. и свид. И. установява обстоятелства, че като били в л.а. „М. Е ***", вследствие на удара, свид. В. си ударила челюстта в таблото на колата като ѝ изпаднал един зъб, ударила си ръцете, главата, шията в таблото на колата и от този удар получила охлузвания, синини, белези.

Свид. Н. установява обстоятелства досежно, че на въпросното време и място е станало ПТП, описва кои коли за засегнати от удара, къде се намират те и какви хора. Установява факта, че подсъдимият се държал грубо и арогантно, бил във видимо неадекватно състояние, пиан и дрогиран, че подсъдимият е бил водач на автомобила, който предизвикал катастрофата. Свидетелства, че подсъдимия е поискал от него да преместят колата „М. *****" на друго място, но свидетелят отказала, докато не дойде полицията. Установява, че свид. В. си ударила челюстта и имала поражения. Описва също местонахождението на колите, след удара. Свидетелят е очевидец, тъй като по това време е бил на терасата си от вилата, от която е имало видимост към местопроизшествието. Ето защо няма основание неговите показания да не се кредитират. Същият е незаинтересован и непредубеден, тъй като не познава никоя от страните. Показанията му са прочетени по реда на чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.2, пр.2 НПК (л.155-156 от първоинстанционното дело и л.104-105, том 2 ДП).

Свид. И. Й. установя и допълнителни факти досежно регистрационния номер на МПС на подсъдимия, местоположението на автомобилите след инцидента, че очите на подсъдими били разширени, кървясали, завалял

думите, бил във видимо нетрезво състояние и мирисал на алкохол. Свид. Й. установява факта, че другото лице, което е било до подс. К. в колата е И. М., който работил в Ангелия, същият бил окървавен и му помогнал да се измие. Установява факти и обстоятелства за облеклото на подсъдимия – къси гащи и тениска, което кореспондира с процесното време от годината е сезона. Свидетелства обстоятелства, че подсъдимият бил пробвам от органите на реда за алкохол, същите опитали няколко пъти да го тестват с дрегер, но той бутнал мощука на дрегера и отказал да дава проба. Направил изявление, че ще се самоубива. Свидетелят също установява факта, че подс. К. искал да се премести колата от инцидента, за което дошъл един от комшиите Д., но свид. Й. ги попречил, поради което подс. К. започнал да го заплашва, да го бута, да му се кара и да налита на бой. Свид. Й. също установява факта, че след ПТП подс. К. започнал да говори със своя началник, да заплашва пострадалите хора свид. И. и свид. В., започнал да се саморазправя с тях, отказал няколко пъти тестване с дрегер, подс. К. не изпълнявал полицейски разпореждания, държал се арогантно и грубо, което не е било характерно за него, тъй като свид. Й. познала подсъдимия от години. Установява факти, че дошла полицията и медицински екип, които отвели лицата в РУП и спешното. Съдът напълно кредитира показанията на свид. Й. като непредубеден, тъй като същият е бил в процесния магазин по непредвидени от него обстоятелства, постоянно седи на мястото на ПТП, запознат е с особеностите на пътното платно, видимостта, поради което не може да се изведе пристрастие от негова страна. Освен това присъдата не се основава само на негови показания, поради което рестрикцията на чл.281, ал.8 НПК не може да намери приложение (л.156-158 от първоинстанционното дело и л.95-99, том 2 ДП).

Свидетелите Н. и И. Й. установяват обстоятелства, че са знаели към онзи момент, че подс. К., който у шофирал процесният автомобил „М. ****“ е бил ***** – София.

Свид. Х. С. (л.166-167 от първоинстанционното дело, л.150, том 2 ДП) установява факти досежно механизма на ПТП, местоположение на автомобилите след ПТП, присъстващите лица, както и че бил до автомобилите заедно с малолетното си внуше, състоянието и поведението на подсъдимия, че бил в нетрезво състояние, механизма на удара на свид. В., счупеният зъб, наличието на много кръв, саморазправа на подс. К. с

пострадалите свид. В. и свид. И., както и че разбрал от местопроизшествието, че подс. К. е бил *****.

Втора група свидетели – К. К. (л.159-161 от първоинстанционното дело), Йонка Цанова (л.161-162 от първоинстанционното дело, л.136, том 2 ДП), П. М. (л.162 от първоинстанционното дело). Проба. Втората група свидетели са служители на центъра за спешна медицинска помощ в Тетевен. Същите установяват факти, че на процесното време и място подс. К. е бил докаран от органите на реда в центъра. Той отказал да даде кръв кръвна проба и отказал да подпише медицинско свидетелство, за което други двама свидетели са подписали и са установили този факт. По реда на предявяване на писмено доказателствено средство (л.151, том 1 ДП) свид. К. потвърждава, че Фишът от центъра за спешна медицинска помощ е съставен от него и подписан от други двама свидетели, тъй като подс. К. отказал да даде кръвна проба за изследване. Свидетелите установяват обстоятелства, че втори път подс. К. е докаран в центъра за спешна медицинска помощ от органите на реда за даване на кръвна проба за изследване. И втория път подсъдимият отказал да дава кръв, но този път е подписал протокола. Свидетелстват, че едва на втория път при посещението си в центъра подсъдимият казал, че иска да бъде тестван с доказателствен анализатор. Установяват, че при второто посещение на подс. К. в центъра същият бил придружаван с господин с бяла тениска. И тримата свидетели установяват факти, че и при двата пъти, когато е посетил центъра, бил арогантен, **миришел на алкохол, видимо бил в нетрезво състояние**, отнасял се грубо към медицинските служители.

Трета група свидетели – П. П. (л.162-163 от първоинстанционното дело), Й. Й. (л.163-164 от първоинстанционното производство, л.113-114, том 2 ДП), В. Х. (л.164 от първоинстанционното дело), Н. А. (л.168 от първоинстанционното дело). Тези свидетели са органи на реда, които са озовали случайно на ПТП в процесното време и място. Същите установяват факти и обстоятелства, че били изпратени по сигнал в село Р.. На връщане от сигнала видели ПТП, останали на местопроизшествието, отбили движението, предприели действия по запазване местонахождението на предметите, установили самоличността на подс. К. и че той управлявал процесното МПС. Установяват факти, че имало пострадало лице а именно свид. К.а която се оплакала от болки в устата. Свидетелстват, че след като пристигнали на

местопроизшествието, подс. К. бил в **неадекватно състояние, бил превъзбуден, мирисал на алкохол**, а свидетелите разбрали това, тъй като мили на сантиметри от него не местопроизшествието и го превозвали в патрулната кола до спешната помощ. Свидетелстват, че при опитите си да разговарят с подс. К. същият не им обръщал внимание и говорил със своя началник в ОДМВР – София. Многократно заявяват, че с оглед тяхната работа и честият контакт с лица в пияно състояние могат да установят дали едно лице е употребило алкохол. Тези свидетели установяват обстоятелства, че след пристигане на автоконтрольорите от РУП на МВР в гр. Тетевен подс. К. отказал до текст да бъде тестван с дрегер, многократно не е изпълнявал разпорежданията на органите на МВР, поради което му бил съставен талон за медицинско изследване в лаборатория, след това тези свидетели заедно с автоконтрольорите отишли в спешната помощ, където подс. К. отказал да даде кръвна проба, неколкократно е заявявал пред лицата и тамошните присъстващи, че не знае дали ще даде кръвна проба, отговарял уклончиво и накрая се разписал на протокола за отказ от даване на кръвна проба. Свидетелства, че след това го завели в РУП и издали заповед за задържани, тъй като имало пострадала жена със счупен зъб. Тези свидетели установяват обстоятелства че познавали по име и физиономия подсъдимия отпреди, тъй като в селото се знаело, че е служител на ОДМВР - София. Съдът напълно кредитира показанията на тези свидетели като непредубедени, незаинтересовани. На първо място те са случайно попаднали лица от органите на МВР, тъй като са се връщали от друг сигнал. Освен това техните показания кореспондират напълно с показанията на останалите две групи свидетели и нямат противоречия.

Свид. А. установява и допълнителни обстоятелства: около местопроизшествието е имало и хора, които са знаели, че подс. К. е служител на ОДМВР – София. Свидетелства, че когато подсъдимият е бил РУП е разговарял с негов колега по телефона, който посъветвал подс. К. да поиска изследване с доказателствен анализатор. Свид. А. обяснил на подсъдимия, че редът е първо да даде проба и след това доказателствен анализатор. По тези съображения се наложило втори път да закарат подс. К. в спешното, където отново подсъдимият отказал да даде кръвна проба (л.168 от първоинстанционното дело).

Към третата група свидетели е Г. А. (л.196 от първоинстанционното

дело), който установява факти досежно мястото, времето, наличието на ПТП, телесна повреда, знаел е, че подс. К. е ***** и че би адекватен. В останалата част свидетелят твърди, че ни се спомня нищо дали е лъхал на алкохол, тъй като имал проблеми с обонянието. Свидетелства за факти, че пристигнали служители на КАТ – Тетевен, които започнали процедура по тестване за алкохол, но не знае резултата. В останалата част показанията му се потвърждават, че подс. К. бил откаран в спешното и в РУП – Тетевен. Съдът констатира грешка в дейността на първоинстанционния съд досежно определението по чл.281, ал.4 НПК, тъй като на л.197 от първоинстанционното дело е записано, че се огласяват частично показанията на свид. А., а чл.281 НПК гласи „прочитане“ и не е ясно коя част са прочетени. Затова при постановяване на решението си, въззивният съд не се ползва от показанията на свид. А., дадени на ДП, тъй като са негоден доказателствен източник, поради липса на събиране от първоинстанционния съд.

Четвърта група - Ц. Ц. (л.165 от първоинстанционното дело), Х. П. (л.165-166 от първоинстанционното дело, л.129-132 том 2 ДП), Х. Х. (л.195 от първоинстанционното дело, л.107 ДП). На първо място съдът счита, че отразеното в протокол от о.с.з. от 31.03.2022г. на л.165-166 от първоинстанционното дело е техническа грешка и съдебния секретар вместо да е написал л.129-132 том 2, ДП е написал л.113-114 том 2, ДП, където са показания на свид. Й. Й.. Това е така, тъй като свид. П. по реда на предявяване на писмени доказателствени средства заявява, че неговият подпис, положен в протокола за разпит е негов, а неговият разпит се намира на л.129-132 том том 2 на ДП. Освен това в о.с.з. за бързина и процесуална икономия съдебният секретар използва опциите копи-пейст като копира предишния диспозитив и в следствие при оформяне на протокола е забравила да промени номера на листата. Съдът счита, че това не е съществена грешка, тъй като в определението е ясна волята на съда да се прочетат по реда на чл.281, ал.5 НПК показанията на свид. П., а не свид. Й.. Четвърта група свидетели са автоконтрольори в РУП - Тетевен и установяват обстоятелства, че били изпратени на процесното време и място случило се ПТП, установили автомобилите на място, пристигнали на мястото като снели самоличността на лицата, установили че имало пострадало лице, което се оплаква от болки в устата, установили самоличността на подс. К..

Свидетелстват, че на започнали процедурата по тестване на подсъдимия с дрегер, но той отказал, отказвал да изпълнява техните разпореждания като органи на реда и непрекъснато говорил по телефона като не им обръщал внимание. Заради отказа му за тестване с дрегер, свидетелите издали талон за медицинско изследване и го закарали в медицинския център в град Тетевен. Същите свидетелстват факти, че там подсъдимият е отказал да даде кръвна проба, неколkokратно е питан и той неколkokратно е казал, че не знае и че няма да даде проба за алкохол, отказал да подпише медицинския журнал за отказ от даване на кръвни проби, свидетелстват, че същият е искал да изчака изтичане на времето от връчването на талона за изследване до даване на кръв, поради което, изчакали известно време в спешното. Установяват факта, че поради отказа му да даде проба в спешното, бил откарал с патрулката в РУП, а смяната на свидетелите Ц. и П. приключила и си тръгнали. Свидетели Х. и К. установяват факти, че в по-късен момент подс. К. отново бил откаран в спешното за даване на кръвни проби, тъй като първият път подс. К. не подписал медицинския журнал. Всички свидетели установяват обстоятелствата, че подсъдимият бил изключително раздразнен, неадекватен, агресивен **мирисал на алкохол**, подсъдимият се държал изключително грубо както към тях като органи на реда, така и към медицинския персонал. Това негово поведение било през цялото време от момента на идване на патрулния автомобил на местопроизшествието, през спешния център, РУП, отново спешния център и отново РУП – Тетевен. Всички показания са в насока, че познават подсъдимия като *****. Съдът напълно кредитира показанията на свидетелите като пълни достоверни обективни и взаимно допълващи се с останалите показания на другите свидетелите Същите са непредубедени, тъй като са отишли в следствие на заповед за изпълняване на техните служебни задължения по повод осъществено ПТП.

Към четвъртата група свидетели е К. К. (л.198 от първоинстанционното дело), чиито показания установява факти и обстоятелства едва, че едва втория път е отишъл с подс. К. в спешното и установил, че същият отказва да даде проба, установява косвени доказателства (от друг свидетел-очевидец), че отказал да бъде тестван дрегер, а лично възприел обстоятелството, че подс. К. отказал да даде кръвна проба в спешното, отказал да се подпише на журнала, поради което той и други негови колеги подписали, че удостоверяват за отказа на подс. К. да подпише документите от спешното.

Пета група свидетели - чиито показания съдът кредитира частично.

Съдът кредитира частично показанията на свид. И. М. (л.167-168 от първоинстанционното дело, л.151, том 2 ДП). Изцяло кредитира показанията в частта, в която установява факти и обстоятелства, че на процесното време и място е бил в колата на подс. К., описва посоката на движение, обектите на пътното платно, а именно, че колата на пострадалите свид. В. и свид. И. е била изцяло в уширението на пътното платно пред магазина, факта, че се е случил инцидент, че подс. К. управлявал колата, която предизвикала ПТП. Съдът кредитира показанията му, че е приятел от години с подсъдимия и живее в Англия като се прибира в България от време на време, които факти се потвърдиха и част от първата група свидетели. Свидетелят не установява факти и обстоятелства с каква скорост е карал подсъдимия, как е станало ПТП, тъй като твърди, че през това време е гледал телефона си и не е видял с очите си случващото се. Съдът кредитира и показанията му в частта, с която казва, че инцидента, ударът е станал за секунди, докато гледа през телефона. Същото е житейски нормално и обосновано. Кредитират се неговите показания в частта, че бил окървавен и получил помощ от свид. И. Й. от първата група свидетели да се умие. Установява обстоятелства, че до 2-3 минути пристигнали органите на реда и в по-късен момент напуснал местопроизшествието. В останалата част съдът не кредитира показанията на свид. М., тъй като свидетелства факти неотносими към предмета на доказване по чл.101 НПК, а именно какви действия и активности са правили с подс. К. преди инцидента, какъв ремонт са правили, какво са купували, коя железария са посетили, дали имало или не детско столче в колата на свид. М.. Съдът не кредитира и показанията, че по време на ремонта подс. К. не е пил, както и че не е мирисал на алкохол. Първо това противоречи на останалите показания от другите свидетели, които са непредубедени, докато свид. М. е дългогодишен приятел с подсъдимия и има обосновано предположение за заинтересованост и предубеденост. Второ, свид. М. твърди, че не е видял подс. К. по време на ремонта да е употребил алкохол, което не означава, че в негово отсъствие не е могъл да го направи. Трето, това, че не е мирисал на алкохол противоречи на останалите показания на свидетелите и установява факти и обстоятелства за личностните, субективните предели на носовите рецептори на свид. М. дали може да възприеме тази миризма. След като останалите свидетели я установяват (над 5

на брой), то фактът, че същият не я е усетил е доказателство да нарушени органолептични свойства у подс. К., който доказателствен извод не е относим към предмета на доказване. Показанията му са приобщени по реда на чл.281, ал.5 ГПК, поради което ограничението по ал.8 НПК не е налице.

Свид. И. И. (д.197 от първоинстанционното дело). Кредитира частично неговите показания. От една страна Той е приятел на подсъдимия, а от друга страна не е свидетел – очевидец на ПТП. Свидетелят установява факти и обстоятелства свързани с това, че на въпросното място и време се притекъл на помощ към подсъдими К. който искал да транспортират процесния автомобил „М. ****“ от ПТП. В останалата част от показанията свидетелят установява обстоятелства, че е започнала проверка спрямо подс. К., органите на реда са искали да бъде тестван с дрегер, но подсъдимият отказал. Свид. И. установява факти, че подсъдимият неколнократно в центъра за спешна медицинска помощ е искал да бъде тестван с доказателствен анализатор.. В останалото време свидетелят не е бил на процесното място и няма непосредствени наблюдения и възприятия. От показанията на свид. И. се установи, че той си тръгнал след излизането на подсъдимия К. от спешното. След това подсъдима К. бил откаран в РУП. От тези два факта съдът направи доказателствени извод, че свид. И. е очевидец единствено на случилото се от времето когато е пристигнал на местопроизшествието (не се знае кога) до момента когато подсъдимият К. си тръгва от спешния център за първи път. Съдът не кредитира показанията му в частта досежно, че не е усетил мирис на алкохол от подсъдимия и че подс. К. е искал доказателствен анализатор в спешната помощ. Първата причина, поради която съдът не ги кредитира е, че свид. И. е приятел на подсъдимия, поради което е предупреден в твоите изказвания и мнения. Освен това, от втората и третата група свидетели се установи, че подсъдимият е искал да бъде тестван с доказателствен анализатор, като го е заявил това, едва при второто си посещение в спешния център, на които свид. И. не е присъствал. ,

Съдът кредитира обясненията на подс. К. (д.200-202 от първоинстанционното дело) в частта, в която потвърждава, че *****, сектор пътна полиция, че е станало ПТП с негово участие, управляван от него автомобил на процесното време и място, нанесената средна телесна повреда. В останалата част съдът не кредитира обясненията, не само поради двояката

природа на обясненията на подсъдимия – устно доказателствено средство и средство за защита, но и поради факта, че свидетелства факти и обстоятелства, които са неотносими по чл.101 НПК. Обясненията му са противоречиви сравнение с останалите показания на свидетелите и приетите писмени доказателствени средства.

Съдът напълно кредитира всички експертизи като достоверни, пълни, всеобхватни и даващи отговори на всички относими към делото въпроси, както и че ас изготвени от компетентни лица, поради което при постановяване на настоящото решение, съдът ще ползва експертизите.

По правнорелевантните факти

По ПТП и телесната повреда

Първата група свидетели установява следните правнорелевантни факти относими към повдигнатото обвинение - подсъдимият е управлявал процесното МПС, ПТП с колата на пострадалите и на свид. Й., като вследствие от удара са причинени щети: – деформации по колите „М. Е ****“ и „Ш.Т.“ и счупеният зъб на свид. В.. От тези факти се направи доказателствен извод за наличието на ПТП на процесното време и място, субектът, който е причинил ПТП, т.е. **водачът на МПС, участниците в ПТП (като субекти и предмети), пострадалите хора и телесната повреда.** Това са свидетели - очевидци на процесното ПТП и причинената телесна повреда - първа група свидетели.

От ВТЕ се установи мястото, времето, участниците в инцидента и свидетелите. Същата допринесе за изясняване на механизма на ПТП, която се използва като веществено доказателство при изготвянето на САТЕ и ДСАТЕ.

Механизма и причината за ПТП се установи от заключението на ВТЕ, САЕТ и ДСАТЕ, протокол за оглед на местопроизшествие. Те не само установяват вредите, размера на щетите, но и причинно-следствената връзка между удара от автомобила, управляван от подс. К. и щетите – телесната повреда и материалните щети. По безспорен път е доказано не само факта на настъпило ПТП, неговият деятел и причините вреди, но и причинно-следствената връзка между тях. Ако не е бил ПТП, причинено от неправилното управление на подс. К., то нямало е да се даде кинетична енергия на л.а. с рег. № СА, който да се удари в л.а. с рег. № ВР, от чийто удар да се предизвика удар между челюстта на пострадалата свид. В. и таблото, от

койот удар да е последвало счупен зъб.

От заключението ДСАТЕ се установиха скоростите на автомобилите, както и причината за настъпване на ПТП, превишена скорост, тъй като водачът на М. с рег. № ОВ се е движил с 91.5 km/h, което е над разрешената в населено място.

Безспорно е установено, наличието и разположението на местопроизшествието на паркираните автомобили, блъснати от управляваното от подс. К. МПС, както и че другите паркирани автомобили не са създали условия за ПТП и не са били пречка за опасност за движението. За подсъдимия не предстоело разминаване с насрещно движещ с автомобил. Платното за движение било свободно изцяло - не по-малко от около 5 метра ширина. Самата САТЕ установява, че подсъдимият е имал видимост от 100 - 150 метра към мястото на катастрофата, било е светло и сухо, преодолял е непосредствено преди произшествието лява пътна крива с голям радиус и управлявал превозното средство с 91.5 km/h в момента на удара. От експертизата се установи, че няма данни тази скорост да е била променяна в последните 30 - 40 метра, преди мястото на удара, нито пък автомобилът да се е занесъл в завоя. От всички тези обстоятелства съдът направи доказателството извод, че нито едно от следните обстоятелства: видимост, условията за пътуване, време, състоянието на пътната настилка, габаритите на пътя и превозните средства, наличието на паркиран автомобил, частично върху десния край на пътното платно за движение, са причина за ПТП, т.е. тоест няма обективна причина за произшествието, както и няма доказателства за отвлечане на вниманието на подсъдимия К..

Налице е ПТП, вследствие на неспазване правилата за движение по пътищата, регламентиране в ЗДвП и ППЗДвП.

По пияното състояние

Първа, втора, трета четвърта група установява факти за състоянието на подсъдимия след ПТП – неадекватно, нетрезво, мирисал на алкохол ,отказвал да даде проби за тестване, отказал да бъде тестван с дрегер, счупил дрегера. Това са свидетели – очевидци, които установяват факта на пияно състояние на подсъдимия, непосредствено след инцидента. След като същият е бил в пияно състояние непосредствено - минути след ПТП (до 3 минути пристигнали органите на реда), то по силата на формалната логика, съдът направи

доказателствен извод, че същият е бил в пияно състояние и по време на ПТП. И без специални знания съдът приема, че за три минути няма как да миришеш на алкохол, ако веднага си го употребил или да не миришеш на алкохол, ако не се бил в пияно състояние преди това. А след като ПТП се осъществява при употреба на МПС, то налице е управление на автомобил от страна на подсъдимия, което той не оспорва.

Съдът изцяло приема за правилен мотива на РС – Тетевен относно кредитирането на СМЕ за пияното състояние на подс. К., че описанието и поведението на подсъдимия и миризмата на алкохол може да се приемат като проява на алкохолно опИ.е, т.е да се свърже с предхождаща ПТП консумация на алкохол, но без резултати от количествено изследване на проба кръв, показания на техническо средство, информация за консумация на алкохол, неговият вид и количество не може да се прави извод относно концентрация на алкохол в кръвта, респ. степенната на опИ.е, съдът не приема същото, тъй като изцяло противоречи от една страна на показанията на свидетелите по делото-очевидци на ПТП-то, на полицейските служители, пристигнали на място и на медицинските лица, които са усетили мирисът на алкохол от подсъдимия, а от друга на поведението на подсъдимия, което е било неадекватно. Съдът предвид свидетелските показания приема, че се касае за концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда (л.79-82, том 1 ДП, л.198 от първоинстанционното дело).

Освен това инцидентът е станал в 19.12 часа и всички свидетели твърдят, че подсъдимият е мирисал на алкохол, което означава, че най-малко поне половин час преди това е следвал да го консумира. След това дошли органите реда, завели го в спешния център, където също служителите констатирали, че мирисал на алкохол и това се случва в 21.40 часа. След това подс. К. е откаран в РУП – Тетевен, след което отново в спешното и там в 22.34 часа медицинските лица констатирали, че същият мирише. Това е интервал повече от 3 часа, в който всички свидетели установява по безспорен начин, че подс. К. е мирисал на алкохол, поради което правилно РС – Тетевен е стигнал да извода, че е концентрацията е над 0.5 промила.

Правилно РС – Тетевен е приел, че по делото са налични безспорни доказателства, съдържащи се пряко и по категоричен начин в показанията на почти всички свидетели и в съставените медицински документи, че

подсъдимият е бил в състояние, силно повлияно от употребата на алкохол. Еднозначни в тази посока са доказателствата за мирис на алкохол от подсъдимия, възприет и документиран при това дори часове след произшествието в спешна помощ от медицински специалисти. Възприетите от всички свидетели външен вид и поведение, а именно зачервено лице, възбуда, несигурна походка, неадекватност, агресивност и провокативност към околните, арогантност, които са все факти, сочещи на висока степен на алкохолно опИ.е. Именно това състояние на подсъдимия, в което сам се е поставил, преди да предприеме управление на автомобила си, следствие на употребата на алкохол е довело до неправилните му преценки относно способността му за безопасно шофиране, намалило способността му да възприема адекватно пътната обстановка, редуцирало е скоростта на реакциите му и ефективността им при предприемане на конкретните действия, манипулирайки с уредите за управление, повлияло е на неправилното му решение за избор на скорост на движение и на способността му да управлява автомобила с такава скорост.

Предвид изложеното, съдът приема за безспорно установено, че без наличието на външен, обективен фактор, способстващ за пътното произшествие, а единствено по субективни причини-пияно състояние, в което сам подсъдимият се е привел, преди да предприеме управление на автомобил и висока скорост на управление на МПС при ПТП-то, която сам е избрал, неадекватна, нито на правния регламент за движение в населено място, нито на конкретната пътна обстановка подсъдимият е допуснал блъскане на автомобила си в паркиран друг автомобил в края на пътното платно, с всички описани и обективно настъпили последици от това.

С оглед изложеното съдът приема за безспорен начин за установено, че подсъдимият е управлявал процесното ПТП на посоченото време и място, причинил описаната телесна повреда на свид. В. и то в пияно състояние. В допълнение, с оглед защитата и последната дума на подсъдмия в съдебното заседание пред настоящата инстанция, същият изцяло призна фактите, че е управлявал МПС на процесното време и място, причинил ПТП с описаните щети и нанесена повреда.

ОТ ПРАВНА СТРАНА

При така установената по несъмнен и безспорен начин и възприета фактическа обстановка, съдът приема, че подсъдимият И. М. К. е осъществил от обективна и субективна страна престъпния състав на чл.343, ал.3, предложение първо, б. „а“, предложение второ във връзка с ал.1, б. „б“, във връзка с чл.342, ал.1, дата 04.09.2018 година, в 19.12 часа в с. Р., общ. Т., обл. Ловеч, на улица „***, при управление на МПС-собствен лек автомобил „М.“, модел „*****“, с ДК№ ** ***** ** е нарушил правилата за движение по пътищата - чл.5, ал.3, т.1, предложение първо от ЗДвП, според който „на водача на пътно превозно средство е забранено: да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда“ и чл.21 ал.1 от ЗДвП, според който „при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в km/h: пътно превозно средство от категория В-50 км/ч в населено място“, като е управлявал със скорост от 91,5 км/ч и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда-травматично счупване на горен в ляво трети зъб на нивото на венеца, без който се затруднява дъвченето и говоренето на С. Й. В. от с. М. Б., С. област, като деянието е извършено в пияно състояние, а от субективна страна е осъществил деянието непредпазливо, като не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди (т. нар небрежност, съзнателна непредпазливост).

От обективна страна

За да бъде съставомерно деянието по чл.343, ал.3, пр. 1, б. „а“, пр. 2 вр. ал.1, б. „б“ вр. чл.342, ал.1 НК следва да са налице следните обективни предпоставки: да се управлява МПС; настъпило ПТП, вследствие от шофирането; настъпила средна телесна повреда; управлението на МПС да е било в пияно състояние.

По делото **родов обект** на това престъпление са обществени отношения, включващи широк кръг от имуществени отношения, живота и здравето на голям брой хора.

Непосредствен обект са тези обществени отношения, които са свързани с безопасността на транспорта, чието накърняване води до опасност на имуществени или неимуществени интереси на неограничен кръг от хора. Това е така, тъй като подс. Г. след като употребил алкохол поставил опасност

неограничен кръг от хора, започвайки да шофира по общинската пътна мрежа в населеното място.

Разпоредбата на това престъпление не поставя особени изисквания към качеството на **субекта**, поради което субект на престъпление са всички наказателноотговорни лица, притежаващи или непритежаващи свидетелство за управление, които при управление на подвижен железопътен състав, въздухоплавателно средство, моторно превозно средство, плавателен съд, бойна или специална машина допуснат нарушение на правилата за движение и с това виновно причинят съставомерни последици. Субекти на тези престъпления са и лицата, които не манипулират непосредствено с механизмите и приборите на транспортните средства или машини, но дават задължителни разпореждания по движението им (**т. 1 ППВС № 1/17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982 г.**). Може да бъде всяко наказателноотговорно лице. Не са налице предпоставките по чл.31-33 НК.

От обективна страна престъплението е извършено от подсъдимия последователно чрез действие, липса на бездействието и действие.

Деянието се изразява в нарушаване правилата за движение при управление на посочените превозни средства и машини, правилата за експлоатация или изискванията за добро качество на ремонта на подвижния състав, пътя или съоръженията, което нарушение да е в причинна връзка с настъпилите общественоопасни последици, предвидени в чл. 342, респективно чл. 343 НК. В понятието "управление" се включват всички действия или бездействия с механизмите или приборите на моторните превозни средства или машини, както и задължителните разпореждания на оправомощено лице, независимо дали превозното средство или машината е в покой или в движение, когато тези действия са свързани с опасност за настъпване на съставомерни последици (**т. 2 ППВС № 1/17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982 г.**).

Изпълнителното деяние на престъплението се изразява в "управление" на МПС и нарушаване правилата за движение. Съдът счита, че действията на подсъдимия по придвижването му в с. Р., общ. Т., обл. Ловеч по улица „***, при управление на МПС-собствен лек автомобил „М.“, модел „****“, с ДК№ ** **** **, е осъществено чрез действие.,

На следващо място от обективна страна, **предмет** на престъплението е –

лек автомобил „М.“, модел „****“, с ДК№ ** **** **, собственост на подс. И. М. К.. Няма спор, че лекият автомобил „М.“, модел „****“, с ДК№ ** **** **, който подсъдимият е управлявал е "моторно превозно средство" по смисъла на §6, т.11 от ЗДвП, доколкото е снабден с двигател за придвижване и не е релсово превозно средство.

От заключението на ДСАТЕ се установи, че причината за процесното ПТП е превишената скорост на „М.“, модел „****“, с ДК№ ** **** **. същият е управлявал със скорост 91.5 km/h, а с. Р. по смисъла на т.49 от §6 ДР към ЗДвП, а процесното МПС попада в категория В, съгласно чл.150а, ал.2 т.6-7 ЗДвП. Максимално разрешената допустима скорост в населени места е 50 km/h, съгласно чл.21 ЗДвП, поради което при управлението на процесния автомобил с 91.5 km/h подсъдимият е нарушил тази разпоредби, вследствие на което причинил ПТП.

Безспорно е също, че управлението на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда е забранено, съгласно разпоредбата на чл.5 ал.3 т.1 от ЗДП. Управлявайки автомобила си със скорост от 91,5 км/ч, подсъдимият е нарушил правилото за движение по пътищата-чл.21 ал.1 от ЗДП, според който „При избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в km/h: пътно превозно средство от категория В - 50 км/ ч в населено място".

Безспорно е по делото, че автомобилът на свид.И. е бил паркиран правомерно, съобразно разпоредбата на чл.94 ал.3 от ЗДП, а именно „за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя“, поради което поведението на свид. И. не е в причинно-следствена връзка с реализираното ПТП.

От заключенията на приетите САТЕ, ДСАТЕ и протокола за оглед на местопроизшествие се установи наличието на ПТП, механизма и причината. Ето защо и първите две препоставки за съставомерността на деянието са налице – управление на МПС, ПТП, вследствие от шофирането.

Квалифициращите обстоятелства по чл. 343, ал. 2 НК са две: **пияно състояние и причиняване на средна.**

Предмет на престъплението е телесната неприкосновеността на свид. В.. С осъществено деяние са увредени имуществата – л.а. на свид. И. и

свид. И. Й., както и телесната цялост на свид. В.. Имуществените вреди по колите са доказаха от САТЕ, а телесната повреда от СМЕ. След като има счупен зъб, което е предизвикало трайно затрудняване на отхапването, дъвченето и говоренето на пострадалата. Съгласно **ППВС № 3 от 27.IX.1979 г.**, за деянието по причиняване на средна телесна повреда е съставомерно и при изби.е на един зъб, ако това е довело до затрудняване на дъвченето и говоренето. Налице е предпоставката по чл.129 НК, а именно причинена средна телесна повреда, вследствие от ПТП. Ето защо е налице е следващият обективен признак за съставомерността на деянието. В процесния случай средната телесна повреда поглъща имуществените вреди, които не са значителни (**Решение № 312/27.06.2008 г. на ВКС по н. д. № 273/2008 г., III н. о. на ВКС**). В този смисъл **т.4 от ППВС № 1/17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982 г.**,

Съгласно **т. 3 от ППВС № 1/17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982 г.**, чл. 342, ал. 3 НК е специален по отношение на чл. 115 и сл., 128, 129 НК , поради което ако деянието е осъществено чрез нарушаване правилата за движение при управление на превозно средство, поради което подс. К. носи наказателна отговорност по чл.343, ал.3, а не чл.129 НК.

Престъплението е **резултантно**, тъй като за довършването му е необходимо настъпване на общественноопасните последици – настъпилата средна телесна повреда. В практиката се приема, че под съставомерно управление по смисъла на чл.343б НК се разбира и присъствието на водача в автомобила, който макар и да не е в движение е с включен двигател и предстои непосредственото му привеждане в движение. С оглед изложеното и приетата СМЕ се установи по безспорен начин правната квалификация на телесната повреда, а именно, че е средна, а не лека. Обстоятелството, че свид. К.а е говорила след инцидента не дава основание да не се приеме експертизата, тъй като нараняването може да причини вреди и дали същите се отнасят за трайна или намалена възможност за говорене, дъвчене и др., са необходими специални знания, които съдът не разполага, поради което кредитира напълно СМЕ. А това, че подсъдимият е възприел, че тя говори, не означава от медицински критерии, че не е причинено затруднение в дъвченето, говора и храната по смисъла на чл.129 НК. В този смисъл **възражението за телесна повреда е неоснователно.**

На следващо място изпълнителното деяние се състои от управлението на МПС в **пияно състояние**. Понятията „пияно състояние“ по см. начл.343,ал.3 от НК, "концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда" по см. чл.343б, ал.1 НК и "концентрация на алкохол над 0,5 на хиляда" по см. На чл. 343б,ал.2 НК, съгласно **ТР № 2/29.11.2007г. по т.д. № 2/2007 г. на ОСНК на ВКС, не са** с еднакво съдържание. Различното формулираните престъпни състави очертават и различие в подхода, който следва да съблюдава съда, от гледна точка изискуемото им установяване. В разпоредбите на чл.343б, ал.1 и ал.2 от НК съставомерен елемент е „надлежащия ред“, по който следва да бъде установено конкретното алкохолно съдържание в кръвта на дееца и който към момента на деянието(04.09.2018г.) е указаният в Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. За реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. В престъпния състав по чл.343, ал.3 от НК обективният квалифициращ признак „пияно състояние“ не изисква, с оглед съставомерност, специален „надлежащ“ ред за неговото установяване. Правилно, предходната инстанция са е позовала в този смисъл на указанията, дадени в т.4, б.“д“ от **ППВС № 1/17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982г.** Предвид изложеното, следва да се приеме, че относно престъплението по чл.343,ал.3 от НК, когато, както е в случая, липсата на протокол за химическия анализ не е доказателствен източник за алкохолното съдържание в кръвта на дееца, неспазването на реда за изследване на кръвната проба, дори и в хипотеза да е допуснато, не носи същите последици, които несъмнено биха настъпили, при неспазване на „надлежащия ред“ за изследване, в случаите на престъпленията по чл.343б,ал.1 и чл.343б,ал.2 от НК. В този смисъл е **Решение №124/ 25.09.2017 г. по н. д. № 653/2017 г. на ВКС; Решение № 238/15.05.2012г. по н.д. № 705/2012 г. на ВКС ; Решение № 86/13.08.2018г. по н. д. № 299/2018 г., на ВКС ; Решение № 128/10.07.2019г. по н.д. № 466/2019 на ВКС.** Посоченият проблем е получил непротиворечиво разрешение от ВКС, но в конкретния казус те не намират приложение поради липсващото, в състава на чл.343,ал.3 от НК изискване за специален ред за установяване изискуемото „пияно състояние“. Единственото условие е ползваните доказателствени средства да са предвидени в НПК (чл.105,ал.2), което в случая е спазено.

По делото безспорно се установи, че подсъдимият никога не е искал ад бъде изследват с дрегер, напротив той е дърпал мощука, счупил го,

неколкократно е отказал да даде кръвна проба, въпреки, че два пъти е каран в спешното, т.е. налице е умисъл от негова страна да осъети събирането на доказателства. В този смисъл, съгласно т.4, б. „д“ от ППВС № 1/17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982г. пияното състояние може да се установява и само със свидетелски показания, ако липсват или е невъзможно да се съберат други доказателства, какви в случая не са събрани, поради отказът на подсъдимия и неизпълняването на разпорежданията на органите на реда, т.е. сам подсъдимият е попречил да се съберат доказателства. Свидетели от първа, втора и трета група установяват факта, че е мирисал алкохол и неговите външни прояви, които са подробно описани по-горе. Правилно РС – Тетевен е приел, че е налице квалифициращият признак на пияното състояние.

След като непосредствено след ПТП и няколко часа след това подсъдимият мирисал на алкохол, то е логичен извода, че преди да мирише на алкохол, същият е употребил преди към момента на шофиране и бил под негово влияние. Затова е следвало за осъществи бездействие като не шофира процесното ПТП, но въпреки това се е качил, като осъществил действие. Същият не е избрал разрешената скорост, поради което причинил ПТП с телесно увреждане. Затова последователността от действия са изразява чрез действие по употреба на алкохол, липса на бездействие да не МПС в това състояние, управление на МПС, причинена ПТП, вследствие, че е бездействал по отношение на задължението му да кара с разрешената за населеното място скорост.

Съгласно трайно установената практика (**Решение № 817/1979г., Решение № 302/1997г., Решение № 1556/1968г. на ВКС**), за да се приеме, че един водач управлява в пияно състояние, законът не изисква да се установява причинната връзка между състоянието на опИ.ето и настъпилите общественоопасни последици. Изискването е да се доказва наличността на причинната връзка до извършеното нарушение на правилата за движение на МПС и настъпилия резултат, в случая телесната повреда. същото се установи, съгласно по-горните разсъждения върху САТЕ и СМЕ.

Съгласно §3, ал.2 ПЗР от Наредба № 1/19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, използването на доказателствен анализатор се използва от 01.07.2018 г., а процесното деяние е на 04.09.2018г.

По реда на Наредбата министъра на вътрешните реди издава заповеди, които са публично достъпни в сайта на МВР. Заповед № 8121з-1186/13.09.2017г., която е влезнала в сила на 29.09.2017г. е действала до 22.03.2020г., до която дата е издадена Заповед № 8121з-329/22.03.2022г. Следователно за процесния период е действала Заповед № 8121з-1186/13.09.2017г., а от 14.05.2018г. действа Заповед № 8121з-515/14.05.2018г. досежно частта за съставяне на АУАН, издаване на НП и тестване с доказателствен анализатор, поради което същият е годно средство за тестване на водача.

Съгласно чл.1, ал.2 от Наредбата концентрацията на алкохол се извършва чрез технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологически изследвания.. Техническите средства, съгласно ал.4 от Наредбата се определят съгласно заповед на министъра, поради което към действия момент важи Заповед № 8121з-1186/13.09.2017г., според която се извършва Alcotest 7110 Evidential, том МК III – доказателствен анализатор, което представлява особен вид технически средство. Затова съгласно чл.3а от Наредбата тестването, **Ако** лицето откаже извършване на проверка с техническо средство за алкохол или не приема показанията от това средство или физическото му състояние не позволява да се извърши, **то** тестването се осъществява чрез доказателствен анализатор или медицинско изследване **(правната норма от текста на разпоредбата на чл.3а от Наредбата).**

В случая има достатъчно данни, до показват, че на подс. К. не е правен тест с дрегер, поради което е неоснователно **възражението му за изследване.** Неколкократно е подканян от органите на реда да бъде тестван с дрегер на мястопроизшествието, но той отказал, затворил куфарчето, повредил мощука, - повреждане на дрегера. След като извършва такива дейности и започва да се бие, то не е налице, че неговото състояние не позволява тестване с дрегер. Следователно същият е следвало при разпореждане от органите на реда да бъде тестван с дрегер, а не да отказва. Затова съгласно чл.2, ал.1 от Наредбата подс. К. е следвало да изпълни разпорежданията на органите на МВР за тестване с дрегер. Това разпореждане по никакъв начин не може да се квалифицира, че ще създаде опасност за неговият живот, здраве, както и за околните, нито пък налага очевидно извършване на нарушение или престъпление. Следователно подс. К. не е имал право да откаже на полиците да бъде тестван с дрегер. След като не изпълнител своето задължение да изпълнява разпорежданията на полицейските органи, без основателна

причина, то следва да понесе диспозицията и санкцията на правната норма, а именно това неговото неизпълнение, което възпрепятстват тестването с дреггер, се квалифицира като отказ да бъде извършена проверка.

След като подс. К. отказал да бъде извършена проверка, то на основание чл.3а, т.1 от наредбата, същият е имал право да бъде тестван с доказателствен анализатор или медицинско изследване. Но законодателят е предоставил алтернативна възможност „или“. Логическата дизюнкция предоставя една от двете възможности – лабораторно изследване или анализатор, но в никакъв случай това не представлява субективно право, за да може лицето да избира – по кой начин, тъй като и законодателят в тази си форма на нормотворческа дейност не е предоставил такова нещо на правните субекти. В този смисъл правилно полицейският орган е завел подс. К. в спешния център, тъй като при отказ следва да бъде изследван по този начин. В този смисъл възраженията на подсъдимия, че не е тестван по надлежния ред и не му е предоставена възможност са неоснователни. Възможността за избор по чл.3а от Наредбата зависи от преценката на административния орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност, но не и обвързаната компетентност с оглед техническата, финансовата и кадрова обезпеченост на органа.

От доказателствата по делото безспорно се установи, че подс. К. демонстративно не е изпълнявал разпорежданията и указанията на контролните органи, като по този начин е възпрепятствал извършването на задължително предвидена в този случай проверка. Освен, че това поведение на подсъдимия се приема за отказ от проверка, той е заявил такъв отказ на местопроизшествието, без да е имал такова право. Въпреки това, контролните органи са направили всичко възможно за обективното установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на подсъдимия, като водач на МПС, давайки възможност и осигурявайки всички условия, както сам същият е избрал, да се извърши медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо изследване и са съпроводили подсъдимия до болницата в гр.Т., като по-късно и при описаните по-горе обстоятелства същият се е отказал и от това изследване.

Заявлението му часове по-късно, след отказа му на местопроизшествието да бъде проверен с техническо средство, както и след отказа му от медицинско изследване в спешна помощ, за проверка с

доказателствен анализатор не е адекватно на реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта, предвиден в Наредбата и не е породило, нито задължения за контролните органи, нито права за подсъдимия. Безспорно е че поведението на подсъдимия и на местопроизшествието и в следствие в спешна помощ е целяло да попречи и компрометира установяването на пияното му състояние и конкретната концентрация на алкохол в кръвта му по предвидения ред.

Налице е виновно поведение на подсъдния, в който сам той отказал да се прави изследване, съгласно закона, поради което същият не може да черпи права от собственото си противоправно поведение (**nemo auditur propriam turpitudinem allegans**) и ето защо въззивният съд отхвърли **възражението му за липса на изследване.**

Въззивният състав, счита че когато, именно поради такова поведение на виновното лице или по други причини, не е установена употребата на алкохол от водач на МПС по реда на наредбата и са налице съставомерни последици, пияното състояние по смисъла на чл.343 ал.3 от НК може да се установи в наказателното производство с всички доказателствени средства, тъй като пияното състояние на дееца е фактически въпрос, който може да се доказва с всички доказателствени средства, в това число и със свидетелски показания. В този смисъл са **ППВС № 1/17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982 г., Решение №124/ 25.09.2017 г. по н. д. № 653/2017 г. на ВКС, Решение № 143/18.05.2015г. по н.д. № 350/2015г., на ВКС, Решение № 256/28.03.2006 г. по к. д. № 859/2005г. на ВКС.**

С оглед изложеното, въззивният съд, счита, че е установен по безспорен начин наличието на алкохол у подсъдимия към процесното време, когато е шофирал МПС и причинил ПТП, поради което **възражението за алкохол** е неоснователно. Неоснователно е възражението, че е бил в добро състояние при прегледа в спешния център. Всички свидетели установиха този факт, че по време на двата пъти в спешния център, подс. К. е бил във видимо нетрезво състояние. Съдът не приема за основателно **възражението му адекватно състояние**, тъй като няма данни по делото това да се дължало на физическите му увреждания от ПТП. Поведението му се е дължало на употребата на алкохол.

От субективна страна

От субективна страна деянието е извършено с **небрежност – несъзнавана непредпазливост**. Съгласно т.3, б. „б“ о ППВС № 1/17.01.1983 г. по н. д. № 8/1982 г. вината е отношението на дееца към последиците, предвидени към съответния състав от НК, а не отношението към нарушаване на съответните правила за движение, експлоатация и добро качество на ремонта. Умишленото или непредпазливото нарушаване на съответните правила не определя формата на вината, а е обстоятелство от значение за степента на същата и влияе върху размера на наказанието.

Подсъдимият К. е осъзнавал, че управлението на МПС в пияно състояние, доколкото употребата на алкохол е израз на воля – умисъл, както и запалването и движението на колата. Същият обаче не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици – нанасянето на средна телесна повреда на свид. В., нито пък е имал волята, желанието да я увреди. Това се установява от фактите, че той не я е познавал, нито е знаел, че се намират коли пред уширението на магазина. Въпреки това е бил длъжен да предвиди, че с повишената скорост на движение, ще намали спирачния път и ще създаде опасност в населеното място. Същият е имал умисъл само относно, че е искал да спазва правилата за движение по пътищата.

За процесното ПТП е бил съставен констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 18, АУАН и талон за изследване № 0004592 (л.147, 132,134 том 1, л.3 том 2 ДП). Същият не е наказан по административен ред за деянието, поради което не е налице **ne bis in idem**.

По индивидуализацията на наказанието

За повдигнатото обвинение по чл.343, ал.3, пр. 1, б. „а“, пр. 2 вр. ал.1, б. „б“ вр. чл.342, ал.1 НК е предвидено налагане на наказание лишаване от свобода от две до десет години.

Престъплението е **тежко** по смисъла на чл. 93, т.7 от НК. Обществената опасност на деянието се определя като **висока**. Размерът на наказанието не определя степента му на обществена опасност. С оглед факта, че в страната непрекъснато растат случаите на делата (процесите, случките) на управление на МПС с алкохол или след употреба на наркотици, както и ПТП в пияно

състояние, то за този вид престъпление следва да се определи **висока степен на обществена опасност на деянието**, за да може да се действа предупредително, превъзпитателно на дееца и обществото, както и поправително на дееца.

Подсъдимият е с чисто съдебно минало (л.26 от делото). Има едно нарушение по ЗДвП за превишена скорост. От тези факти може да се прави правен извод за **ниска обществена опасност на дееца**.

Смекчаващи отговорността обстоятелства са: чистото съдебно минало, същият има дете.

Като **отегчаващи отговорността** обстоятелства, съдът приема, че по време на деянието същият е **служител** на Министерство на вътрешните работи, сектор Пътна полиция към ОДМВР - София, , което води до етична несъвместимост, тъй като се очаква от него да съблюдава спазването на правилата по движение на пътищата, а същевременно ги нарушава. Друго отегчаващо обстоятелство е, че е **причинил материални щети**, които не са възстановени лично от него. Не се знае по какъв начин и колко неговият застраховател е изплатил обезщетение на пострадалите лица – свид. В., свид. И. за колата и свид. И. Й.. По делото няма данни да са изплатени щетите на свид. И. и И. Й., които са погълнати от средната телесна повреда. Друго отегчаващо вината обстоятелство, че същият се отнасял **грубо и неуважително** както към органите на реда, така и към медицинските служители, които по закон и етично им се дължи уважение. за неговата кола.

Следва да се вземе предвид, че е **буйствал** и искал да има саморазправа със свид. И. и свид. В., както и че е искал да **преместят колите** от мястото на ПТП, което доказва желанието за променяне на следи, улики от местопроизшествие и неспазване на доказателства, при положение, че е знаел какъв е редът при ПТП с оглед функциите му като автоконтрольор. Допълнително отегчаващо обстоятелство е, че е **счупил дрегера** като издърпал мощука и попречил да се тества, което евентуално би се квалифицирало като повреждане на чуждо движимо имущество. Отегчаващо обстоятелство е, че е шофирал с превишено скорост при условията, когато на тротоарът, непосредствено до местопроизшествието се е намирало **малолетно лице – дете – внука** на свид. Х. С., което застрашава неговия живот и здраве, още повече като се вземе неговата крехка възраст.

С оглед надделяващите отегчаващи обстоятелства, настоящият съд счита, че РС – тетевен е бил снизходителен, но с оглед забраната на чл.337, ал.2 НПК, която прогласява принципа **reformatio in pejus**, въззивният съд не може да наложи по-тежко наказание, поради което в този част присъдата следва да се потвърди и да остане наказание от една година лишаване от свобода. В този смисъл **възражението за явна несправедливост** на наказанието е неоснователно, тъй като настоящият състав счита, че е следвало да бъде определено към 3 години с оглед целите по чл.36 НК.

За престъплението по чл.343, ал.3, пр. 1, б. „а“, пр. 2 вр. ал.1, б. „б“ вр. чл.342, ал.1 НК е наложено наказание една година лишаване от свобода. На първо място, така наложеното наказание е до три години лишаване от свобода. Следващо, лицето не е осъждано преди на такова за престъпление от общ характер. Трето, съдът намира, че реалното изтърпяване на наказанието няма да постигне целите на наказанието, тъй в затвора същият няма да се превъзпита, поправи, тъй като няма да има възможност да се обучава, да се научи да работи, за да погаси глобата си възможно най-скоро. Реалното изтърпяване в затвор ще има негативен ефект, доколкото ще антисоциализира подсъдимия, ще го лиши от свобода и ще има досег с лица, извършили по-тежки престъпления с резултантен характер. Освен това отделянето му от детето ще наруши принципа за правото на личен и семеен живот по чл.6 ЕКПЧ. Ето защо не са налице основанията, същият да изтърпи наказанието ефективно, тъй като това ще противоречи на целите на наказанието. Налице са и трите обективно кумулативно дадени предпоставки на чл.66 НК. Изпитателния срок се определя по правилата на чл.66, ал.1-2 НК, според които следва да бъде в границите от 3 до 5 години, но не повече с три години от наложеното наказание лишаване от свобода. В този смисъл правилно РС – Тетевен е определил изпитателен срок 3 години, тъй като при срок от 4 години, това ще надвишава сбора от три.

В този смисъл правилно РС – Тетевен е отложил изтърпяване на наказанието лишаване от свобода по чл.343, ал.3, пр. 1, б. „а“, пр. 2 вр. ал.1, б. „б“ вр. чл.342, ал.1 НК за срок от три години.

-

По приложението на чл.343г НК

За престъплението съдът е приложил чл.343г НК в размер на една

година. Настоящият съд счита това за крайно неуместно, поради съображенията изложени по-горе за индивидуализацията на наказанието и счита, че наказанието по чл.343г вр. чл.37, ал.1, т.7 НК следва да бъде също три години. Но с оглед принципа **reformatio in pejus** настоящият съд не може да измени присъдата в тази част.

ПО РАЗНОСКИТЕ

На досъдебното производство са направени 3142.92 лева. С оглед изхода по делото, правилно РС – Тетевен е осъдил, на основание чл.189, ал.3 НПК, подс. К. да заплати по в полза на бюджета на ВВС по сметка на ОП - Ловеч сумата от 3142.92 лева, представляващи разноски в досъдебното производство

По НОХД № 319/2020г. са направени следните разноски: СМЕ с вещо лице д-р Д. – 94.16 лева (л.158 от делото); СМЕ с вещо лице д-р Г. – 74.47 лева (л.159 от делото); СМЕ с вещо лице д-р С. – 146.36 лева (л.160 от делото); ВТЕ – 110 лева (л.194-195 от делото); САТЕ – 60.00 лева (л.196 от делото); ДСАТЕ – 197 – 93.48 лева (л.197 от делото).

По НОХД 20214330200295 по описа за 2021 година на РС –Тетевен са направени следните разноски: ВТЕ – 64.57 лева (л.151 от делото); пътни на свид. И. – 125.34 лева (л.155 от делото); СМЕ с д-р Д. – 108.08 лева (л.198 от делото); СМЕ с д-р Г. – 87.32 лева (л.199 от делото); СМЕ с д-р С. – 121.10 лева (л.199 от делото); САТЕ – 50.00 (л.200 от делото) и ДСАТЕ – 224.42 (л.200 от делото).

Правилно РС – Тетевен е осъдил на основание чл.189, ал.3 НПК подс. К. да заплати в полза на бюджета на ВСС по сметка на РС – Тетевен сумата в размер на 1417.30 лева, представляващи разноски в двете фази на съдебното производство.

Законодателят изрично е изключил от предмета на касационно обжалване въззивните решения за престъпления, за които деецът е освободен от наказателна отговорност с приложение на чл.78а НК и въззивните решения по чл.334, т.1 и т.5,6 НПК, поради което настоящото решение е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране (арг. чл.346, т.2 НПК и **ТР № 2/30.08.2005г. по тълк. д. № 1/2005г. на ОСНК на ВКС**).

По изложените съображения и на основание чл.338 НПК, Окръжен съд
– Ловеч

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 9/14.04.2022г. по НОХД № 20214330200295 по описа за 2021 година на РС –Тетевен, **като правилна на основание чл.338 НПК.**

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране.

РЕШЕНИЕТО е подписано с особено мнение от младши съдия Радослав Ангелов.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____